

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce společnosti **Czech facility, a.s.** se sídlem v Praze, Eliášova 21, právně zast. Mgr. Michalem Bedrnou, advokátem se sídlem v Praze, Eliášova 21, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem v Opavě, Horní náměstní 103/2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2012, č. j. 2121/1.30/12/14.3

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně ze dne 16. 4. 2012, č. j. 3501/9.30/12/14.3-RZ byla žalobci uložena pořádková pokuta ve výši 250 000 Kč, neboť bylo zjištěno, že se dopustil správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), přičemž pokuta mu byla uložena

podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) tohoto zákona. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zamítlo odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí a toto zároveň potvrdilo.

II.

Obsah napadeného rozhodnutí žalovaného

Dne 22. 2. 2012 provedl Oblastní inspektorát práce u žalobce v provozovně U Dálnice 777, 664 42 Modřice – ledová plocha (dále jen „provozovna“) kontrolu podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) a v rozsahu ust. § 3 zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o inspekci práce“) a podle zákona o zaměstnanosti, jejímž předmětem bylo m.j. dodržování zákazu výkonu nelegální práce fyzických osob pro právnickou nebo fyzickou osobu. Kontrolovaným obdobím bylo období r. 2012. Při výkonu práce spočívající v práci pokladní a půjčování bruslí byla zjištěna L. M., která ve vyjádření podle ust. § 8 písm. g) zákona o inspekci práce uvedla, že práci vykonává podle potřeby od 1. 1. 2012 – dochází občas za dceru. Dále uvedla, že do 31. 12. 2011 měla s žalobcem uzavřenu dohodu o provedení práce, od 1. 1. 2012 nemá s žalobcem žádný pracovněprávní vztah. Odměnu dostává na účet dcery, její nadřízený, který jí přiděluje úkoly a kontroluje práci je P. P. Při výkonu práce byla dále zjištěna J. P., která do vyjádření uvedla, že má s žalobcem uzavřenu dohodu o provedení práce. V den provedení kontroly žalobce doložil dohodu o provedení práce ze dne 19. 12. 2011 s L. M. a dohodu o skončení této dohody ke dni 31. 12. 2011. Dále žalobce doložil dohodu o provedení práce ze dne 1. 1. 2012 s L. M. Výsledky kontroly byly shrnuty a zadokumentovány v protokolu o výsledku kontroly ze dne 2. 3. 2012, se kterým byl zmocněnec žalobce seznámen téhož dne. Žalobce byl poučen o možnosti písemně požádat o přezkoumání protokolu, přičemž tohoto práva nevyužil. Prvostupňový správní orgán zjistil, že žalobce umožnil výkon nelegální práce, jak jej definuje ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, neboť ve své provozovně umožnil L. M. výkon závislé práce spočívající v práci pokladní a půjčování bruslí, aniž by s ní měl uzavřen základní pracovněprávní vztah, čímž porušil ust. § 3 zákoníku práce. Z tvrzení L. M. je zřejmé, že dne 22. 2. 2012 se nejednalo o jediný případ, kdy zastupovala dceru v provozovně. Je zřejmé, že o tomto „zastupování“ museli vědět i ostatní zaměstnanci žalobce, jmenovitě např. J. P., která dne 22. 2. 2012 rovněž vykonávala práci v této provozovně. V daném případě byly naplněny všechny definiční znaky závislé práce. Žalovaný dovodil naplnění materiální i formální stránky správního deliktu.

III.

Obsah žaloby

Žalobce namítal, že v okamžiku kontroly vykonávala p. M. práci na základě dohody se svojí dcerou (jako záskok) a na místo své dcery, která byla u žalobce v té době řádně zaměstnána. Její dcera si bezodkladně potřebovala zařídit osobní záležitosti a bez dohody se zaměstnavatelem požádala svoji matku, bývalou zaměstnankyni o několikahodinový záskok. Žalobce jako zaměstnavatel o této situaci nevěděl. Žalobce nebyl vůči L. M. v nadřízeném postavení, neboť ve smyslu ust. § 2 zákoníku práce nedával této osobě k výkonu práce žádné pokyny. L. M. se zdržovala na pracovišti o své vůli a ze svého rozhodnutí. Vzhledem k charakteru provozovny (veřejné kluziště) nemohl žalobce jednání jmenované jakýmkoliv

způsobem ovlivnit, či mu zabránit. Nebyly splněny ani další znaky závislé činnosti, neboť p. M. nejednala jménem zaměstnavatele a žalobce této osobě nezaplatil, ale ani nepřislíbil zaplatit jakoukoliv mzdu, plat či odměnu. P. M. nedostávala pokyny od p. P., vedoucího provozovny, v podřízeném postavení vůči p. P. byla pouze do 31. 12. 2012, kdy s ní byl pracovní poměr ukončen a od 1. 1. 2012 v provozovně namísto ní pracovala její dcera. O výkonu práce nevěděl zástupce vedoucího provozovny p. P., který v té době v provozovně nebyl, nepřiděloval jí úkoly, ani nekontroloval její práci. Jestliže žalovaný z něčeho vyrozuměl, že se tak dělo, jde jediné o špatné časové zařazení. Ze znění ust. § 2 zákoníku práce nelze dovodit, že mzda, plat či odměna nejsou znaky závislé práce. Z krátkodobé přítomnosti p. M. na pracovišti nelze ani usuzovat, že pro žalobce vykonávala práci soustavně. Uvedený vztah nevykazuje znaky závislé práce, jak ji definuje zákoník práce. Věcná stránka předmětného deliktu nebyla naplněna, nejednalo se o zastřený pracovněprávní vztah, který by měl oběma jeho smluvním stranám umožnit vyhnout se plnění zákonných povinností při zaměstnávání fyzických osob. Nebyla splněna ani podmínka minimální míry společenské nebezpečnosti zjištěného jednání. P. M. se dne 22. 2. 2012 nacházela na provozovně pouze na minimální časový úsek, nikoliv pravidelně, nikoliv opakovaně či dlouhodobě. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011 sp. zn. 4 Ads 75/2011 řeší analogickou situaci, neboť i v daném případě se jednalo o „bezúplatnou laskavost“. Zákaz výkonu nelegální práce prioritou v současnosti je, ovšem zákonodárce při přijímání novely č. 367/2011 Sb. měl jistě na mysli zcela odlišné situace, než k jaké došlo v daném případě. Zákonodárce v případě uvedené novely chtěl bezpochyby postihnout zejména důsledky tzv. „Švarc systému“, jakož i klasickou nelegální práci. Projednávaný případ je pro státní rozpočet ČR naprosto bezvýznamný, resp. dopady na odvody nejsou žádné. I kdyby žalobce v daném případě přijal ta nejprísnejší opatření, opakování podobné situace nelze v budoucnu zcela vyloučit. Vedoucí provozovny a zástupce nemůže být v provozovně stále po celou dobu jejího otevření, neboť by se provoz stal ekonomicky nerentabilním. Nebylo úmyslem zákonodárce uvedené drobné prohřešky trestat pokutou od 250 000 Kč výše. Pokud p. M. vykonávala práci bez vědomí žalobce, není důvod, aby požívala ochrany, která se dostává ze zákona zaměstnancům. Žalobce dále zdůraznil, že zaměstnává cca 150 osob a se všemi má řádně uzavřené pracovní smlouvy, či dohody podle zákoníku práce. Uvedený případ je naprosto ojedinělý a v minulosti k němu nikdy nedošlo. Žalobce velmi dbá na své personální otázky, snaží se mít veškeré vztahy se třetími osobami smluvně ošetřeny v souladu se zákonem, veškerou právní dokumentaci týkající se pracovněprávních otázek pokaždé předem konzultuje s právním zástupcem. Dokumentace týkající se p. P. a dcery p. M. byly zcela v pořádku. Pokud by slečna M. žalobce včas o vzniklé situaci informovala, nic by žalobci nebránilo uzavřít na dobu její nepřítomnosti v práci pracovněprávní vztah s její matkou, či jinou fyzickou osobou. Žalobce velmi dbá na své dobré jméno a je paradoxem, že se právě on ocitl v pozici subjektu, jemuž je za porušení pracovněprávní legislativy uložena pokuta ve správním řízení. Žalobce ihned po kontrole provedl nápravná opatření, aby k dané situaci již nemohlo dojít.

IV.

Vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval skutkovou a právní argumentaci použitou v odůvodnění jeho žalobou napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V. Právního hodnocení soudu

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, za splnění podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

K projednávané žalobě uvádí soud následující.

Pro danou věc jsou rozhodující níže citovaná zákonná ustanovení:

Podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti platí, že právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2, přičemž podle tohoto ustanovení, bodu 1 platí, že nelegální prací se pro účely tohoto zákona rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006, zákoníku práce, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákoník práce“) platí, že závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynu zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.

Podle ust. § 2 odst. 2 zákoníku práce platí, že závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popř. na jiném dohodnutém místě.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že kontrola prvostupňového orgánu v provozovně žalobce byla vykonána na základě opakovaných podnětů adresovaných Úřadu práce Brno-venkov. Ze záznamů o zahájení kontroly dodržování pracovněprávních předpisů spis. zn. 211/2012-9.71 ze dne 22. 2. 2012 vyplývá, že prvostupňový správní orgán provedl u žalobce v místě označeném jako „U Dálnice 777, Brno-Modřice – Ledová plocha“ kontrolu dodržování pracovněprávních předpisů, přičemž při zahájení kontroly byl přítomen zaměstnanec kontrolované osoby, p. P. P., který rovněž předmětný záznam spolupodepsal. Bylo dohodnuto, že žalobce předloží následujícího dne správnímu orgánu doklady prokazující uzavření pracovněprávního vztahu s p. J. P. V rámci předmětné kontroly byly kontrolovány dvě fyzické osoby, a to p. L. M. a p. J. P., přičemž bylo zjištěno, že p. L. M. nemá uzavřenou pracovní smlouvu, p. J. P. má uzavřenou s žalobcem dohodu o provedení práce. Zástupce vedoucího p. P. P. se za žalobce vyjádřil tak, že p. L. M. dne 22. 2. 2012 krátkodobě zaskakovala za dceru L. M. Ve vyjádření z 22. 2. 2012 p. J. P. m.j. uvedla, že u žalobce vykonává dozor nad ledovou plochou – šatna, pracovní doba je rozvržena od 13.00 – 22.00 h s dvouhodinovou přestávkou, uvedla, že její nadřízený je p. P., který jí přiděluje úkoly a

kontroluje práci a na pracovišti ve směně pracuje pouze s L. M. jako kolegyní. P. L. M. ve vyjádření ze dne 22. 2. 2012 uvedla, že pro žalobce vykonává práci pokladní, půjčovna bruslí, práci vykonává dle potřeby od 1. 1. 2012, dochází občas za dceru. Do 31. 12. 2011 měla jmenovaná uzavřenu dohodu o provedení práce, od 1. 1. 2012 nemá s žalobcem žádný pracovněprávní vztah, nemá uzavřenu dohodu o provedení práce, dohodu o pracovní činnosti, pracovní smlouvu, ani žádnou jinou smlouvu. Pracovní doba je rozvržena od 13.00 – 22.00 h s dvouhodinovou přestávkou mezi bruslením. Evidence pracovní doby je vedena prostřednictvím sešitu v šatně, p. P. jej přebírá a počítá hodiny. Mzdu dostává na účet dcery, za kterou zaskakuje – kterou zastupuje. Na pracovišti pracuje pouze s kolegyní p. P. Úkoly jí přiděluje a práci kontroluje její nadřízený p. P. Ve správním spise je dále založena dohoda o provedení práce uzavřená mezi žalobcem a L. M., v níž je m.j. uvedeno, že L. M. se zavazuje, že práci specifikovanou v této dohodě bude provádět od 1. 1. 2012 do 31. 3. 2012, nedohodnou-li se strany jinak, přičemž je povinna provést práci osobně ve sjednané době a v rozsahu maximálně 300 hodin za rok. Dále je ve správním spisu založena dohoda o provedení práce uzavřená mezi žalobcem a p. L. M. a navazující dohoda o skončení dohody o provedení práce, přičemž bylo domluveno, že dohoda o provedení práce ze dne 19. 12. 2011 zaniká k 31. 12. 2011. Ve správním spise je dále založen protokol o výsledku kontroly dodržování pracovněprávních předpisů ze dne 2. 3. 2012, č. j. 2466/9.71/12/15.2, v němž je uvedeno v části „Kontrolní zjištění“, že kontrole v provozovně žalobce byl přítomen zástupce vedoucího p. P. P., který převzal záznam o zahájení kontroly a následně svým podpisem stvrdil skutečnosti uvedené na seznamu kontrolovaných osob. V provozovně byly zkontrolovány při výkonu práce pro kontrolovanou osobu celkem dvě fyzické osoby, a to p. J. P. a p. L. M., která v den kontroly vykonávala pro žalobce práci pokladní a půjčování bruslí bez uzavřeného pracovněprávního vztahu (pracovní smlouvy, dohody o pracovní činnosti a dohody o provedení práce), při kontrolním šetření uvedla, že je tu jen brigádně jako záskok za dceru, která má podepsanou Dohodu o provedení práce s žalobcem. Dále uvedla, že sama s žalobcem pracovněprávní vztah ukončila k 31. 12. 2011. Výše uvedená situace prokázala, že p. L. M. dne 22. 2. 2012 na uvedené provozovně vykonávala práci pro žalobce osobně, ve vztahu podřízenosti, jménem kontrolované osoby a na základě jejích pokynů. Žalobce umožnil citovaného dne na předmětné provozovně závislou práci p. L. M. bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, čímž porušil ust. § 3 zákoníku práce, umožnil výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah, což je ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti považováno za nelegální práci. Žalobce byl závěrem poučen, že může písemně požádat o přezkoumání protokolu. Dne 16. 3. 2012 byl pod č. j. 3501/9.30/12/14.3-PZ vydán prvostupňovým správním orgánem příkaz, jímž byla žalobci za zjištěné jednání udělena pokuta ve výši 250 000 Kč. Žalobce podal proti tomuto příkazu odpor a prvostupňový správní orgán následně vydal rozhodnutí, které je popsáno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku a na základě odvolání žalobce žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Z obsahu správních spisů jednoznačně vyplývá, že p. L. M. vykonávala dne 22. 2. 2012 pro žalobce v jeho provozovně práci pokladní, obsluha při půjčování bruslí. Jmenovaná ve vyjádření ve smyslu ust. § 58 písm. g) zák. č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů a ust. § 132 zákona o zaměstnanosti sdělila, že do 31. 12. 2011 měla s žalobcem uzavřenu dohodu o provedení práce, od 1. 1. 2012 žádnou dohodu s žalobcem uzavřenou neměla, uvedla rozsah pracovní doby, včetně přestávky, uvedla, že její nadřízený je p. P., který jí přiděluje úkoly a kontroluje práci, přičemž evidence pracovní doby je vedena

prostřednictvím sešitu docházky, p. P. přebírá a počítá hodiny. Na pracovišti ve směně pracuje s p. P. a mzdu dostává na účet dcery. Skutečnosti uvedené ve vyjádření souhlasí i se skutečnostmi, které ve svém vyjádření sdělila p. J. P., ta však vykonávala pracovní činnost dozoru nad ledovou plochou, obsluha šatny. Jmenovaná uvedla, že na pracovišti na směně pracuje pouze s p. L. M. Kontrole na pracovišti byl přítomen p. P. P., který byl nadřízeným vůči p. L. M. i p. J. P. P. P. P. uvedl, že p. L. M. má 22. 2. 2012 krátkodobě zaskakovat za dceru L. M., ovšem z vyjádření p. L. M. a p. J. P. jednoznačně vyplývá, že p. L. M. vykonávala uvedenou práci pro žalobce nikoliv jednorázově (viz její vyjádření: „Dle potřeby od 1. 1. 2012 docházím za dceru občas.“), což koresponduje s vyjádřením p. J. P., která m.j. uvedla, že na pracovišti – na směně pracuje pouze s p. L. M. Obě jmenované přitom popsaly shodně rozsah stanovené pracovní doby, vč. přestávek, osobu přidělující jim úkoly a je kontrolující a systém evidence pracovní doby.

Žalobce, ačkoliv byl poučen o možnosti požádat o přezkoumání protokolu výsledku kontroly, toto neučinil. V protokolu v části označené jako „Kontrolní zjištění“ jsou uvedeny skutečnosti svědčící o skutkovém závěru vyplývajícím z žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícího prvostupňového správního rozhodnutí, tedy že p. L. M. vykonávala pro žalobce závislou práci, přičemž žalobce jí výkon této práce umožnil. P. L. M. tak vykonávala práci ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynu zaměstnavatele a práce byla vykonávána osobně (viz shora citované ust. § 2 odst. 1 a zákoníku práce). Práce byla vykonávána za mzdu (ta jí byla podle vyjádření L. M. zasílána na účet její dcery), v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele (viz ust. § 2 odst. 2 posledně citovaného zákona). Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, publikovaném ve Sb. NSS č. 3027/2014, smyslem předmětné právní úpravy je odlišit závislou práci od jiných aktivit, pojem závislé práce musí být vykládán tak, aby obsáhl veškeré formy zastřených pracovních vztahů, stejně jako práci vykonávanou bez náležité protihodnoty, např. práci „na zkoušku“ nebo práci vykonávanou pod hrozbou násilí či jiné újmy. Zároveň nesmí být tento pojem (nelegální práce) zcela ztratit obrysy, aby nedošlo k zaměnění závislé práce s ryze obchodními vztahy, s nefalšovaným samostatným podnikáním nebo s upřímnou mezilidskou výpomocí, ať již v podobě služby blízkému člověku, či nezištné laskavosti. Znakem závislé práce je soustavnost, neboť při nárazové či příležitostné spolupráci se jen těžko může mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem vytvořit vztah závislosti. Tento první znak je třeba v konkrétních případech aplikovat uvážlivě, neboť inspekční kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné, na její soustavnější charakter je možno usuzovat až z dalších skutečností zjištěných např. z výpovědi obviněného, z výslechu svědků či ze situace na místě. Zaměstnanec dále musí práci vykonávat osobně podle pokynů zaměstnavatelových, přičemž skutečností osvědčující řídicí pravomoc zaměstnavatele může být též určování a vykazování pracovní doby. Zaměstnanec musí taktéž jednat jménem zaměstnavatele. Posledním znakem závislé práce je vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance – podřízenost zaměstnance typicky vyvěrá z osobní závislosti zaměstnance na zaměstnavateli a pomáhá odlišit závislou práci od mezilidské výpomoci. Rozhodující je zejména to, zda zaměstnanec sám v ní má své postavení jako podřízený, a to je důvodem, proč respektuje pokyny zaměstnavatele. I když poskytování odměny zaměstnanci není vymezeno v zákoně jako znak závislé práce, neznamená to, že by zcela ztratilo smysl tuto otázku v rámci postihování nelegální práce zkoumat.

V nyní projednávané věci z obsahu správních spisů vyplývá, že v případě výkonu práce pro žalobce p. L. M. se nejednalo o mezilidskou výpomoc, neboť bylo zjištěno, že od 1. 1. 2012 jmenovaná docházela sice nepravidelně, ale opakovaně na pracoviště, kde vykonávala funkci pokladní a obsluhy půjčovny bruslí, pravidelně pracovala s kolegyní p. J. P., která tuto skutečnost potvrdila. Nejednalo se tedy o mimořádnou výpomoc, ale činnost p. L. M. byla beze sporu činností soustavnější, o čemž svědčí vyjádření p. J. P., že pracovala pouze s p. L. M. (nikoliv např. také s L. M.). Není sporu ani o tom, že p. L. M. vykonávala práci pro žalobce osobně, a to podle pokynů jejího nadřízeného p. P. P., který kontroloval dodržování pracovní doby a přiděloval a kontroloval práci p. L. M. a p. J. P. Rovněž se nejednalo o výpomoc bez protiplnění, neboť p. L. M. vypověděla, že mzdu dostává, a to na účet dcery. Správní orgány prokázaly naplnění všech znaků závislé práce, tedy to, že p. L. M. osobně a soustavně vykonávala práci jménem žalobce a podle jeho pokynů, přičemž vůči žalobci se nacházela v podřízeném vztahu. Soud se ztotožnil s hodnocením předmětné věci, jak je uvedeno v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí i žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Tvzení o několikahodinovém výjimečném záskoku p. L. M. za svoji dceru žalobce neprokázal, zaměstnanec žalobce přiděloval p. L. M. práci, tuto kontroloval a kontroloval též docházku jmenované na pracoviště. Nelze tedy dovodit, jak tvrdí žalobce, že by žalobce nebyl vůči p. L. M. v nadřízeném postavení a že by jí nedával k výkonu práce žádné pokyny. P. L. M. jednoznačně konala při výkonu práce jménem žalobce a za práci jí byla poskytnuta odměna. P. P. P. byl v postavení zástupce vedoucího provozovny a byl přítom na provozovně kontrolovaného dne (žalobce bez prokázání tvrdí opak). Žalobce žádným způsobem neprokázal, že by vyjádření p. L. M. a p. J. P. měly být žalovaným špatně časově zařazeny. Skutečnost, že mzda byla zasílána na účet dcery L. M. neznamená, že by za výkon práce neposkytoval žalobce odměnu. V daném případě se jednalo o zastřený pracovněprávní vztah, který smluvním stranám umožnil vyhnout se plnění zákonných povinností při zaměstnávání fyzických osob v pracovněprávních vztazích. Pokud jde o míru společenské nebezpečnosti, žalobce se mýlí, pokud v projednávané věci neshledává ani minimální míru této nebezpečnosti, neboť nelegální práce je negativním jevem v ekonomice, žalobce měl z práce vykonávané p. L. M. prospěch, ačkoliv tato nepožívala ochrany vyplývající pro zaměstnance z pracovněprávních vztahů. Správní orgán prvního stupně i žalovaný plně respektoval aktuální znění zákona o zaměstnanosti, který jak shora uvedeno postihuje umožnění výkonu nelegální práce ze strany právnických osob. Za zjištěný správní delikt mohla být žalobci uložena pokuta do výše 10 mil. Kč, nejméně však ve výši 250 000 Kč, což je právě jemu uložená pokuta.

Žalobcem poukazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, sp. zn. 4 Ads 75/2011 řeší skutkový stav odlišný od nyní projednávané věci (Nejvyšší správní soud řešil případ krátkodobé přítomnosti družky prodávající v provozovně zboží). Otázka nemožnosti absolutního vyloučení opakování předmětné situace nemůže být pro věc rozhodnou; zástupce vedoucího provozovny byl navíc v době výkonu práce p. L. M. pro žalobce osobně přítomen. Žalobce v žalobě správně poukazyval na skutečnost, že by p. L. M. nepožívala ochrany, která se dostává ze zákona zaměstnancům, ačkoliv pro žalobce práci vykonávala, jako by s ním byla v pracovněprávním smluvním vztahu. Skutečnost, že projednávaný případ má být pro žalobce naprosto ojedinělý, není pro posouzení věci bez

dalších souvislostí významný, žalobce tuto skutečnost ani neprokazoval. Provedení nápravných opatření po zjištění nezákonného stavu bylo povinností žalobce.

Na základě výše uvedeného hodnocení shledal Krajský soud v Brně žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by soud musel přihlédnout z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. 7. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu